

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XVIII. Daniel satraparum invidiâ exagitur. Invidia quàm oculatum,
subtile, ferox sit malum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

rationes ad
trutinam
sue iustitie
appendit.

omnes cogitationes tuas, verba tua *omnia*. In lancem unam venit superbia, libido, temulentia, iniustitia; in alteram quicquid in te virtutis fuit, quod perquam exiguum moles confutaria longissime superavit: *Inventus es minus habens*. Deus cum regibus & principibus ita pacificatur, & Commutemus, inquit, arque argentariam faciamus. Ego vobis dignitates, potestatem, populos, gloriam, & terras dabo; Vos mihi virtutes regias, religionem & iustitiam reddite. Rex Balthasar diadema, divitias, magnificentiam & imperium amplissimum à Deo habuit, virtutis aut bonæ actionis vix quidquam reddidit; Inventus est minus habens. Ideo libripens æquissimus pronuntiavit: Rex Balthasar & vitam & regnum perdidit, neutro bene usus. Talentorum à Deo plurimum accepit, vix quidquam Deo dignum rependit. Verissime Theodoretus dixit: Nil rerum est usquam quod Deus non multo quam exactissimam perlibratione ponderarit. Nullus aurifex ramentum & scobem auram, Nullus pharmacopola medicam potiunculam ullam examinat ad libellam tam gracilem & certam, quam Deus universa quæ facit. Inter pharmacopolarum pondera minimum est piperis granum, Deus vel minimam grani partem in trutinam mittit, qui *omnia in mensurâ & numero, & pondere disponit*. Homo actiones, quæ oculis sunt expositæ, considerat, Deus voluntatem ipsam, cogitationes intimas, affectus latentissimos, suspiciones abstrusissimas, animum & intentiones universas, amores & cupiditates subtilissimas ad stateram suam examinat, neque tam attendit quantum, quam ex quanto. Certe Deus admirabilis est libripens, qui aërem & ignem, qui ventum & spiritum, qui animi sensa & desideria explorat ad trutinam. Apud Deum nullius ponderis est, quod cum virtute conjunctum non est. Hinc Balthasar rex cum omni magnificentia & gloria, cum thesauris omnibus torquere regno in divinam lancem compositus nihil habuit ponderis, quia nihil habuit virtutis; Inventus est minus habens.

Sap. cap. 11.
vers. 21.

Hæc divinæ iustitiæ libra Petrum Telonarium ad sanctiorem vitam perduxit, cum vidisset nocte secundum quietem suas omnes noxas in lance unâ, in alterâ verò panem reponi unicum, quem ex indignatione mendiculo projecisset. Ita Carolus Magnus, ita Henricus Imperator, ita & alii, sub vitæ finem in staterâ memorantur appensi. Quisquis es, hoc jam unice age, tuisque actionibus quantum potes adde ponderis, ne cogaris illud audire: Inventus es minus habens.

Ioan. Turpinus Rhe-
mensis Ar-
chiepisc. in
vita Caroli
Magni c. 32.
Henrici
Imper. res
gesta 28.
Dan. cap. 5.
vers. 28.
Phares.

§. III.

Phares. *Divisum est regnum tuum, & datum est Medis & Persis*. Darius & Cyrus hostes tui à te contempti regiam opulentiam tuam dividunt. Ita scriptura hæc omnis tribus oculis comprehenditur: *Numeravit, Appendit, Divisit*. Hæc omnium animis summam cum curâ & diligentiâ cupio inscripta. Nobis omnibus, quotquot vivimus, hoc iudicium erit subeundum; hoc trium vocularum epistolium ad superstites nos omnes missum est.

I. Numeravit Deus singulorum non annos solum & menses, nec hebdomades tantum & dies, sed horas & quadrantes, omnia vivendi puncta & momenta à primo ad ultimum. Nimirum quod dixit Jobus: *Constituit terminos ejus, qui præteriri non poterunt*. Ita mors certa nobis indicitur. *Tam securis ad radicem arborum posita est. Tu es enim Domine qui vitæ & mortis habes potestatem, & deducis ad portas mortis, & reducis. Sed tuam manum effugere impossibile est.*

II. Appendet; vox ista tribunal & iudicium nobis denuntiat fugiendum. Nos, nostraque omnia promerita & delicta ad divinæ iustitiæ librâ appendentur. Tribunal Christi summum, inevitabile. Comparendum est, velimus nolimus, comparendum; causa pro capite, pro æternitate dicenda. Nec Cæsares ulli, nec Pontifices hæc

eximii. Annuant, abnuant, comperendinent, differant, cum Deo visum, in jus rapiuntur, nullius nomen de reis hæc eximitur. Væ misero, qui causâ ceciderit. Quæ nunc ubique facinora tenebris sepeliuntur, ad nullum tribunal Cæsareum satis probanda: supremum in lucem eruet universa. Nihil dissimulabitur, nemini parceret. Ponderis & statera iudicia Domini, ad omnes æquitates leges, & usque ad novissimum quadrantem usque quæ exactissima. Judicabimur, appendemur omnes.

III. Dividet; Cùm quis diem ultimum obit, hæres des bona, cadaver vermes partiuntur; animus ubi est? Hic sanè metuenda divisio ac separatio longa nimis. *Separabit enim eos ab invicem sicut pastor segregat oves ab hædis*. Quisquis inventus fuerit minus habens, societate beatorum excludetur; nullus amplius poenitentia locis; res & spes omnis decollavit: actum est. Divisi sunt Chaos magnum inter illos & istos firmatum.

Audite igitur superbi & invidi, audite ebriosi ac libidinosi. Attendite accusationem, reddite rationem, accipite iudicium. Deus Numeravit, Appendit, Divisit. Mors certissima; non minus certum est iudicium. Vos vestros jam mores inspicite, ne à morte ac iudicio, amarissima sequatur divisio. Vos jam ad pocula totos pæne dies, totas sæpe noctes perdedetis læti, futurarum rerum securi oblioso Massico & risu æternitatem sepelitis. Sed nunquid scriptitantem manum illam non cernitis, jam movere digitos, jam scribere, brevi suam finiet scripturam. Deus ab æternis sæculis suum moriendi diem, horam, momentum cuiusvis hominum præfinit; constituit terminos non prætereundos. Fortassis hæc ipsa dies, aut hæc ipsa est hora, quâ nostro sistamur iudicii; fortassis in hoc ipso, quod committimus, peccato, in hac ipsâ forsân, quam non cavemus, ebrietate rapimur ad tribunal. *Numeravit Deus & Appendit*. Scivisse hæc omnia & non fecisse mille sunt plumbi centumpondia, quæ nullam navim non mergant. Vetus dictum illud: *Mors omnium terribilissimum; ridere tuò*

possumus & explodere. Mors jocus est, & oprandus miseriarum finis: At verò, quod mortem sequitur, iudicium & Divisio inter formidabilia proflus omnia, seridè, summèque formidanda. Mori non adeò horridum, sed Judicari & incidere in manus Dei viventis. Appendi, & Dividi, hoc sanè omnium formidolosissimum; hoc metum & pavorem omnibus incutiat. Nunc igitur, nunc unum istud unice satagamus, ne in nobis iudicandis minus quam oportet Humilitatis & Sobrietatis, minus miserationis & stipsis, minus patientiæ ac mansuetudinis, minus castimoniæ ac puritatis inveniat. Dei trutina non errat. *Iudicia Domini, pondus & statera*. Hæc libra iustitiæ divinæ semper obvetetur oculis cum hac cogitatione: *Mea omnia, cogitata, dicta, facta ponderabit libripens æquissimus*. Nunc illa igitur amore Christiano, religioso spiritu, fervore sancto, intentione rectissimâ faciam ponderosa. Ne, cum appensus fuero in staterâ, minus habens inveniar.

CAPUT XVIII.

*Daniel satraparum invidia exagitur.
Invidia quàm oculatum, subtile,
ferox sit malum.*

Darius occupatâ Babylone, & Chaldæo imperio Medis & Persis subiecto, facile deprehendit, quantus vir esset Daniel, quàm peritus rerum, quàm fidelis obsequio. Eum ita secum duxit in Mediam, & centum viginti satrapis, seu, principibus, totidemque principibus præfecit. Nam Daniel Triumvirorum unus & quidem primus, verbo, Rex fuit. Darius ei fidebat in omnibus. Cùm enim rex annum ageret sexagesimum

finum secundum, quod sacra pagina restatur, ut non su-
 sineret molestiam, gubernationem totam omnium re-
 gnum Danieli committens: Regem, age, inquit, &
 rem bene ministra. Hoc apud omnes principes &
 satrapas incredibile movit invidiam: hominem exte-
 rum, alienigenam, Judæum, in dō & captivum sibi præ-
 ferri. Res invidiæ fuit plenissima. Hinc nullam quietis
 partem cupiebant, dum variis machinationibus modif-
 que omnibus id unum efficerent, ut Danielem princi-
 pem in leonum lacum specioso nomine deicerent. De-
 jectus est. Eo præpolluit Invidia. Non immerito dixit
 Augustinus: *Duobus malis, Superbia, & Invidentia diabolus*
Utiq; malis. Utiq; malis præst. Utiq; malis præst. Utiq; malis præst, sed singularissimè
 illis geminis malis. De Invidiâ differere non magnæ artis
 est, semper enim vel copiosissimè dicenti superest quod
 dicat. Hoc capite id solum persequar quod res præsens
 postulat. Quam igitur subtile, quam oculatum, quam
 crudele, quam noxium sit vitium Invidia, nunc expli-
 candum.

§. I.

Invidia oculis plena, oculatissima, quin etiam
 oculo tota, imò merus oculus, qui omnia altero
 tanto grandiora sunt, quam in se sint. Sunt fabri ocula-
 rii, quibus frequens & quotidianum, specilla ita polire,
 ut cernenti sint omnia triplo vel quadruplo majora.
 En hinc Invidiam, quam polire possit & comere, quam
 insigniter norit amplificare, & muscam ad elephanti
 molem extollere. Accusant satrapæ Danielem, quod in
 edictum regium gravissimè deliquerit. Unde hoc re-
 scierunt? quomodo eis hoc constare potuit? aut quo-
 modo auri laudibus infontis maledicere? Invidia, ut di-
 ximus, est oculatissima. Et primo quidem satrapæ cur-
 riosius in Danielem indagantes multa è domesticis illius
 elicere sciscitando, aut ipsimet domesticas consuetudi-
 nes observando cognoscere poterunt. Deinde homi-
 nem externum, alienigenam, & etiamnum pæne hospite-
 rem principibus indigenis proponi visum ipsis intolerabi-
 le. Tertio non exterrum tantum, sed & captivum de
 filiis captivitatis Judæ, inter Triumvros esse principem,
 suam interpretati sunt ignominiam & dedecus. Quar-
 to, Judæi apud omnes nationes exosissimi. Quinto, non
 semel tantum, inquit, pertergit legem, sed eandem
 culpam iterum, iterumque committens contra regium
 mandatū, *tribus temporibus orat per diem obsecratione*
sua, & quidem flexis genibus ritu Hebræo; & quod ampli-
plius, fenestris parulis Hierosolymam versus, quasi bos
alienus foras prospectans. Sexto, Contemptus, ajunt,
hic maximus. Non curavit de lege sua, & edicto quod con-
stitutis. En crimen læsæ Majestatis. Nunquid non hoc
est comere, & magnificare culpam sine omni culpâ
committam? Ita nimirum perspicacissima Invidia omnia
triplo quadruploque grandiora, quam sint solet redde-
re. Imò hæc Danielis accusatio è figmentis & mendaci-
is erat confarcinata. Oravit Daniel, sed neutiquam eo
animo ut regias leges sperneret. Invidia nimis quam
oculata.

II.

Invidia vitium est subtilissimum. Hinc civili suavitate
 actum, ne primâ statim fronte invidorum pateret ne-
 quitia. Decretum satrapæ impetrarunt, decretum impi-
 pium, crudele, nimis quam barbarum. Occasio rei hæc
 fuit. Ubi Darius victoriam illustrissimam Babylone ca-
 pta obtinuit, totumque Chaldæorum regnum potestati
 suæ subjecit, mox adfuerunt blandi principes, qui hu-
 manæ superbiæ facile persuaserunt, regem Dariū in-
 ter homines agere ut Deum, non minùs certè quam
 Nabuchodonosorem, aut Balchafarem, victos reges.
 Atqui necessarium ut aliquanto saltem tempore divini-
 tas hæc innotescat. Hoc molitionis nequissimæ funda-
 mentum. Decretum inde scriptum, ne quisquam ab ullo
 vel hominum vel Deorum intra dies triginta quidquam
 petat præterquam à solo rege, ut magnus iste in terrâ

A Deus in suorum saltem noticiam perveniat. Non adeo
 displicuit Dario hæc satraparum pro se sollicitudo. Quia
 enim novi superbia in homine idololatrà? Neque verò
 solus fuit Darius qui haberi voluit Deus. Idem Alexan-
 der Macedo, idem Domitianus & Commodus, idem
 alii complures affectarunt. En Livor & Ambitio, sive
 Invidia & Superbiâ principes inferorum furia, germa-
 nâ diaboli filia, quò malorum non sint progressæ? Viri
 potentes ac pudentes, magni principes ab invidiâ exca-
 cari turpissimè contra omne jus falsque, contra ipsam
 rationem decretum scribunt absurdissimum. Quomo-
 do enim ægrotus reparandæ valetudini non medicum
 sed regem invocet? quomodo agricola impetrandis
 pluviis non cælo supplicet, sed regi? quomodo viator
 restinguendæ siti a rege absente frigidum laticem non à
 præsentem hospite petat? Rex tamen humilitatis parum
 gnarus ita expedire credidit, ratus satrapas suos non ne-
 scire quid regno utile, quid subditorum vires ferant,
 quid reculent. Subtile toxicum invidia.

§. II.

Invidia ferocior omni bestia. Quod ex unâ hac
 historiâ perquam luculentum. Rex venenum
 invidiæ subodoratus, cum suis satrapis die solido alter-
 catus, quibus satrapæ die solido alter-
 catus, pro Daniele posuit cor ut liberaret eum. At principes
 Danielis hostes cum regis animum conatusque perspi-
 cerent, velut manu factâ simul omnes aggressi regem,
 & pæne contra eum tumultuati: Scito rex, ajunt, quia
 lex Medorum atque Persarum est, ut omne decretum quod
 constituerit rex, non liceat immutari. Ita rex vel invitus af-
 sensum præbens, & Danielem ad supplicium toleran-
 dum animans: Deus tuus, inquit, quem colis semper, ipse li-
 berabit te. Nec sese comitem negavit Danieli ad leoni-
 num cavum tendenti. Innocentissimo reo ad leones de-
 jecto, allatum est saxum & supremæ foveæ impolium,
 quod rex tam suo quam optimatum suorum annulo
 obfignavit. Quid opus, obsecro, tot signis saxo appres-
 sis? Non avolabit Daniel è foveâ tam profunda; capita-
 les illius hostes scalas non porrigent: sed insuper custo-
 dum habet tot impalatos leones. Sed aliud hinc latet my-
 sterii. Rex Darius satrapis non fidebat: cum enim infontem
 crederet Danielem, leones illi passuros speravit, sed
 unâ etiam prudenter timuit, ita ratu declinatus: Si ei par-
 cant bellæ, tot invidi & capitales inimici neutiquam
 parcent; aut enim illum extrahent occisuri, aut infra ja-
 centem lapidibus obruent, aut certè configent telis.
 Danielem non lædendum credidit, accusatoribus au-
 tem minimè fidendum judicavit, ideo supremum os
 barathi obfignavit suo annulo, Ne quid fieret contra Da-
 nielem. Ne verò ulla de se oriretur suspicio, quasi Da-
 nielem clam liberasset, suorum etiam optimatum an-
 nulo fidem loci voluit adstruere. En, pepercerunt feræ,
 non pepercerunt homines, non pepercit Invidia. Homo
 homini lupo. Ab homine homini quotidianum periculum.

C Interrogatus Anacharides Scythæ: Quid hominibus
 maxime infestum esset? Ipsi, ait, sibi ipsis. Nec invidia
 humana ulli parcat. Invidia ferocior omni bestia. Alius
 alium, inquit Sapia, per invidiam occidit. Invidia ju-
 stum Abelem latrocinio fratris sustulit, Invidia cathissi-
 mum Joseph in cisternam dejecit, Invidia sanctum Da-
 vid regi Saul exosissimum fecit, Invidia infontem Da-
 nielem leonibus objecit, Invidia Christum Dei filium
 in crucem egit. De Pilato clarè Matthæus: Sciebat enim,
 quod per invidiam tradidissent eum. Invidia ferocior omni
 bestia. Va igitur illis, qui in viam Cain abierunt.

D De Invidis ergo verissimè Chrysothomus: Invidi, ait,
 pejores feris, demonibus autem pares, fortè verò pejores & istis.
 Propterea omni veniâ caret istud peccatum. Quid enim tibi
 decedit, quod alteri plus doctrinæ, plus opum, plus ho-
 noris & gratiæ sit? Quid ergo Invidie suspiras? pro-
 priumne malum, an alienum bonum? Homo impurus
 libidine

Dan. cap. 6.
 vers. 2.
 Darius gu-
 bernatione
 omnium
 regnum
 Danieli
 committit.
 inde in-
 grem in-
 vidia exori-
 tur.
 Aug. tom. 6.
 lib. 5. præf.
 præf. 30.
 mibi p. 344.
 Invidia
 elogia, &
 vocantur.
 Invidia
 est oculis
 plena.
 Cur
 satrapæ &
 alii princi-
 pes in-
 vidiant
 Danielem.
 Dicitur
 in
 Dan. cap. 6.
 vers. 1.
 Invidia
 vitium est
 subtilissi-
 mum.

Darius nō
 fuit solus,
 qui voluit
 haberi
 Deus.
 Invidia
 ferocior
 omni be-
 stia.
 Dan. cap. 6.
 vers. 14.
 Ibid. v. 13.
 Ibid. v. 17.
 Darii de
 Daniele
 cur.
 Nota in
 Plauto pa-
 ramia.
 Sen. ep. 103.
 mibi p. 624.
 Sap. cap. 14.
 vers. 24.
 Matt. c. 27.
 vers. 18.
 Iude Apo-
 stoli Catho-
 lica v. 11.
 Chryf. 10. 5.
 hom. 44. ad
 pop. mibi
 pag. 264.

libidine contaminatus tentationes carnis, & vim insitæ cupiditatis, fur pauperiem, homicida furorem vitiositati suæ obtendit, alii aliis nominibus suas prætexunt culpas. Tu verò in re, ait Chrysofostomus, quam dices causam, rogo? Nullam penitus, nisi tantum intensam nequitiam. Sicut furentes sepe numerum gladii in se convertunt, iidem & invidi, solam invidi perniciem inruentes, propriam negligunt salutem, feris etiam peiores. Invidia hominidum mater est. Sive miseretur, sive vigiles omnium es sceleratissimus, cum invidias fratri, & hoc illud est manifestum. Quidam olim apud Corinthios fornicatus est, sed accusatus fuit, & brevi correctus. Abeli Cain invidit, sed sanatus non est, quin & Deo statim ipsius ulceri curam afferente, magis intumescere & succubare, & ad eadem properebat. Ita hoc vitium illo peius est nec medicina, quamcumque adhibuerimus, facile cedit. Quod scientes huius quoque vitii pestem fugiamus, & totis viribus ex nostris relegemus animis. Omnium enim vitiorum perniciosissimum est, & ipsam salutem nostram super omnia vastat. Improbri namque diaboli est inrogium. Hoc autem verè Invidia est, ut diximus, dolor ex alieno bono, ex alieno malo gaudium. Hæc labe per orbem vulgarissima. Sunt duo famuli, aut famulæ duæ in eadem domo, quarum una florenos septem, sex habet altera; illam humanius hera, quam istam alloquitur, mox livor & invidia se prodit. Hæc tabes omnem ætatem, ordines, opulentos, pauperes, adultos, juvenes invadit. Apostolos ipsos turbavit hæc Avernalis furia. Cum enim Zebedæa mater supplicem libellum Christo porrigeret, peteretque proximum regali folio confessum. Audientes decem, ait Marcus, ceperunt indignari de Jacobo & Ioanne. Daniel vix in Mediam pervenit, mox cum aliena Invidentia è folio in leonum voraginem excussit.

Chrysof. tomo eod. homil. 44. mihi p. 265.

Invidia est omnium vitiorum perniciosissimum & diaboli inventum.

Marci c. 10. vers. 41.

Ioan. cap. 13. vers. 35.

Dilectio est signum discipulorum Christi; Diaboli verò Invidia.

Calp. Flac. declamat. 22. sim.

Alan. Sic. de plantu Nativa.

Invidia in Dei leges & in charitatem pugnat.

Iac. cap. 3. vers. 16.

§. III.

ERuditè Calpurnius Flaccus: Sic est, inquit, livoris ingenium: Omnia suspicantur, qui nihil audiunt. Hæc lues multo quam pestilentissima sic necesse, quam omnes præci Patres, omnes sacræ paginæ tam crebro tam efflictim monent cavendam. Ex omni tamen scriptorum numero, meo quidem sensu, nec brevius quicquam, nec significantius dixit quam Alanus Siculus orator & poeta eximius, qui de Invidiâ differens: Invidiâ, inquit, quod monstruosum monstrum, quod damnosus damnus: quæ culpabilior culpa, quæ penaliore pœna: Hæc est errorum cacitatis abyssus, humana mentis infernus. Verè ac propriè de re pessimâ. Cavete, Christiani, toxicum letalissimum Invidiam. Peccatum potius grande, atque, ut Chrysofostomus sentit, inexorabile, in Dei leges, præcipuè in charitatem acie directâ pugnans, divinum spiritum, illiusque gratiam oppugnans, tanquam si Deus in dividendis muneribus suis errasset. Ubi Invidia, ibi nihil Christianæ Charitatis, aut Humilitatis est. Vbi zelus & contentio, ibi inconstantia, & omne opus pravum. Pro humilitate hæc superbia, pro charitate cupiditas impetrat & avaritia. Nec errant veteres fenarii.

Invidia morbus omnium gravissimus: Felicitas summa, invidere nemini.

A Beatus planè ac felix qui sincero pectore, qui lingua non fucatè de seipso potest pronuntiare: Ego nemini non honestissime maximèque cupio, ego bene omnibus volo, idque ex animo, omnium ego honori, opibus ac fortunis favo.

Nec grande tantum Invidia peccatum, sed & grave damnum est invidio, Valèctudini & Famæ exitiosissimum: nec enim tantum nomen præclarum inficit, sed & vires atterit atque cor exedit; mali & coloris & nominis est invidus, qui nemini studet, qui apud omnes flagrat infamiâ, qui nullius favet fortunæ. Verissime dixit Chrysofostomus: Sola sibi nocet Invidia. Quam Chrysofostomi assertionem nervosissimo dicto Salomon confirmat: Putredo osium Invidia. Hæc aded male afficit corpus, ut ipsa etiam ossa, quæ dura sunt & solida, tabesciat. Ipso, ait Basilius, fatentur ore hoc vitium Invidi: aspectus est illis aridus, gena subrisit & cava, supercilium demissum. Reverta,

Livor tabificum malis venenum, Instactis vorat ossibus medullas Et totum bibit artubus cruorem.

Cui Venulinus vates accinit, suis Invidiam colotibus expingens:

Invidus alterius macrescit rebus opimis, Invidia Siculi non invenere tyranni Tormentum manus.

Suo calculo idem confirmant facti scriptores. Gregorius Nyssenus: Invidia, inquit, malorum princeps, mortis mater, prima peccati janua, vitiorum radix, doloris initium, calamitatis parens, inobedientie causa, ignominie principium, mortifer sitululus, mucro reconditus, natura morbus, bilis venenosa, tabes spontè adhibita, telum amarum, figens animam clavus, flamma cordis, intestinorum ignis. Hanc qui habet, non suis malis, sed alienis bonis infelix est. Similis est invidus mulvis, quos cadaveribus pasci, & pretiosis unguentis emori dicunt. Imago Invidi Basiliscus, qui, Solino teste, serpens exitiosissimus, in funera terrarum natus, ipsa aspectu auras inficit, plantas urit, animalia perimit, sola saxa dissolvit; si tamen in seipsum contueatur, halitu in sese percusso, suis necatur spiculis. Ita invidus, qui maledicas voces & ignes venenatos in fontem ejaculatur suo se ferit gladio, suis configitur sagittis. Invideri & invidere cognata mala sunt: sed invidere longè majus est invideri malum: invideri enim virtutis est, invidere sceleris & furoris. Hinc illi veteres Jambis:

Parum alteri, multum sibi invidus nocet, Erugo ferrum, invidia perimit invidum.

Solent pastores quercus annosas ignibus cavare, ut eo se recipient vitandis imbribus. Ita cavate arbores facile ruunt, suosque nonnunquam inquilinos opprimunt: Haud aliter agrefcente ac exeso animo non potest valere corpus. Neque verò bene mori potest, quem toties interficit invidia. Invidiâ diaboli mors introivit in orbem.

Theophylactus Alexandria Pontifex emulatore non laudabili ferebatur in Chrysofostomum, quem in diu templo nominari non est passus. Sed vindicem sui habuit potentissimum Chrysofostomus Deum. Nam Theophylactus in fatali lectulo acerbe cum morte luctatus emori non potuit, dum imago Chrysofostomi afferretur: hanc religiose veneratus, tranquillè obiit. Ita è Damasceno testatur scriptor eminentissimus Cæsar Baronius.

Ergo quod Petrus Domini discipulus hortatur: Deponentis omnem malitiam & omnem dolum, & simulationes, & invidias, radicitus livorem omnem extirpemus è pectore. Eò Gregorius nobilissimo scripto impellens: Qui livoris peste, inquit, plene carere desiderat, illam hereditatem diligit, quam coheredum numerus non angustat, quæ & omnibus una est, & singulis tota, quæ tanto largior esse ostenditur, quanto ad hanc percipientium multitudo dilatur. Imminutio ergo livoris, est affectus surgens interne dulcedinis, & plena mors ejus, est perfectus amor aternitatis.